

Følgende er en beretning skrevet af Claus Lind Christensen, og kan også læses på Claus' personlige Facebook side.

"Efter tre dejlige dage med jagt, der rummede oplevelser med riflen og haglgeværet i skoven og trækjagt på engen, så sluttede min weekend med en oplevelse, jeg gerne vil dele.

Søndag var jeg inviteret af en god ven, på trykjagt i et område hvor der står en god bestand af sika, men også masser af råvildt, dåvildt samt kronvildt der ses fra tid til anden, men som sagt så var det sika der er i fokus dette sted.

Stedet er et helt klassisk konsortie med mange traditioner, og ikke mindst så er det et hyggeligt sted at komme.

Der blev trukket lod, og tårnene blev fordelt, hvor jeg kom til at sidde i et tårn jeg har gæstet før, og forventningerne var på plads.

Det første hjortevildt jeg ser, er en enlig sika, der dukker op i nogle unge graner foran mig. Her kommer den helt stille, og jeg finder hurtigt bladet på dyret i sigtekikkerten, og kuglen slippes. Kender i så det, der var en fornemmelse af en kugle, der ikke var helt god.

Min fornemmelse var, at jeg havde sat en kugle der var for høj. Dyret vælter rundt, men det er tydeligvis ikke dødt. Det kæmper inde mellem granerne og det er helt tydeligt at den ikke kan komme op på bagbenene. Den kæmper og den skriger, det er faktisk ikke rart, men det er også hvad vi desværre oplever på jagt.

Dyret sidder skiftevis stille og kaster sig rundt, og mellem træerne kan jeg se dyret, men kun hals og hoved. Jeg forsøger mig med fangstskud, men selv om jeg betragter mig som en hæderlig skytte, så lykkes det ikke at få

givet dyret fangstskud da den bevæger sig. Til sidst bliver der ro, og jeg sidder med en fornemmelse af at dyret er dødt, men der er også en tvivl der nager. Har den har fået kæmpet sig videre, selv om det for mig var klart, at den havde fået en høj kugle der havde gjort at bagbenene ikke virkede?

Mens jeg sad der, så var der et emne jeg tænkte en del over, og det er når der er jægere der taler om at skuddet i centralnervesystemet er bedre end, et skud på bladet. I mit tilfælde der endte jeg med et skud i ryggen, og det var nær gået galt - ikke fordi jeg ønskede at lave et skud her, men fordi jeg kom til det. Derfor vil jeg på baggrund af min egen oplevelse opfordre til at læse denne artikel -

<https://www.jaegerforbundet.dk/om-dj/dj-medier/nyhedsarkiv/2024/hvad-er-et-godt-riffelskud/>

Historien stopper så ikke her. Da såten er slut, går jeg frem for at finde dyret, og jeg kan ikke finde det. Jeg finder blot anskudstedet hvor der er godt med schweiss. Så kommer der en driver, og hans hund løber ind over området, og markere på anskudstedet og viser at dyret har forladt den lille gruppe af graner. Her bliver hunden hurtigt kaldt af, og det står helt klart, at her skal der en schweissundefører til. Nu var

det "på godt jysk", med en træls fornemmelse jeg gik tilbage mod bilen for at gå til frokost. Shit der er mange tanker under sådan en frokost.

Senere på dagen kom schweissundeførerne - for de var to, og en energisk hund blev sat i linen, og jeg viste dem frem til anskudstedet. Herfra tog hundeførerne over, og hunden gik lige på sporet og ganske rigtigt ud af området. Her brast håbet om den bare lå inde i et brombærkrat. Jeg fulgte bag efter, og lærte på den hårde måde at det kræver en god kondition at være schweissundefører.

Efter nogle hundrede meter, møder vi en tæt mur af Sitkagran, og her stopper hundeføreren op og hvisker, mens han ser på sin hund - "den sidder derinde". Herefter gør han klar til hetz,

og linen bliver taget af hunden, og en GPS kommer op af lommen. Den anden schweissundefører gør sin riffel klar - det havde de prøvet før, for det skete uden at de behøvede at tale om hvad der nu skulle ske. Hunden bliver sluppet, og stryger af sted med stor energi, hvor tykningen bliver afsøgt med stor kraft og hastighed, og inden der går et minut, så kan vi hører hunden har taget sikaen. Så går det over stok og sten, ind gennem træerne, og med en utrolig sikkerhed, så bliver dyret affanget.

Til dem der har prøvet dette vil vide hvilken forløsning man føler, når det man har lavet noget der var mindre heldigt. Det er her man føler en taknemmelighed over for de schweissundefører som står til rådighed for os jægere, som ikke er let at beskrive - men kære schweissundefører tak for den indsats i gør for vildtet, når det gælder.

Så fra et intenst jagtøjeblik, der gik til mismodhed, så blev det igen til en intens oplevelse, hvorefter jeg kunne brække dyret, som nu bliver til fantastiske middage - sikke en dag.

Tanker efter sådan en dag:

- Skyd altid dyret på bladet, da træf her hurtigst og mest effektivt resulterer i at dyret forender.
- Altid godt at få trænet på skydebanen og få afpudset skydeformen, jeg skal om alle omstændigheder fortsætte min træning.
- Ved den mindste tvivl om hvorvidt dyret er truffet vitalt, skal man kontakte en legitimeret schweissundefører, og gå aldrig i gang med eftersøgning selv, hvis ikke der er helt sikre tegn på at dyret er ramt vitalt.

- Når dyret ikke ligger synligt forendt, så skal der ikke skydes mere i den retning, da endnu et påskudt dyr kan ødelægge muligheden for schweisshundeføreren for at finde det første dyr.

- Taknemlighed over at vi har et register med frivillige legitimerede schweisshundefører, der altid er klar til at hjælpe jægerne ved mindste tvivl om dyret er ramt eller ej.

Med venlig hilsen

Claus Lind Christensen

Formand

**DANMARKS
JÆGERFORBUND**